

PETER VERBEIREN

**MENEER, HOE KOMT HET
DAT U ALTIJD
ZO GELUKKIG BENT?**

uitgeverij
Betsaida / Emmanuel
's-Hertogenbosch 2018

Dit is het getuigenis van een dankbare godsdienst-
leraar en een aantal studenten tussen de 16 en 20 jaar
die in gesprek gingen om wegen van geluk te
ontdekken voor iedere persoon met een open hart.
Zij brengen een positieve boodschap en hopen dat het
een bron van inspiratie mag zijn voor elke lezer op
diens eigen weg van geluk doorheen het leven.

Bijzondere dank aan Simon, Laetitia, Benoit,
Catherine, Heleen, Ella, Ann, Pieter, Paul en Willem,
mijn kritische lezers en aan de leerlingen uit het 5e en
6e jaar van het Heilig Hart & College te Halle, school-
jaar 2017-2018 en enkele oud-leerlingen, voor alle
stukjes die ze deelden. De namen van een aantal leer-
lingen zijn veranderd, hun verhalen zijn authentiek.

Inhoud

Voorwoorden

mgr. Patrick Hoogmartens.....	9
mgr. Rob Mutsaerts.....	10

Inleiding

<i>Your words became the happiness of my heart</i>	11
--	----

DEEL 1 *The Call to Adventure*

<i>Follow your bliss</i>	28
<i>Shock-events and wake-up calls</i>	46
<i>Listen to the whisper</i>	60
<i>Summer of 1986</i> (Peters avontuur, deel 1)	73

DEEL 2 *The Road of Trials*

<i>Don't be afraid</i>	102
<i>Temptation Island</i>	117
<i>Come on up for the rising</i>	132
<i>Summer of 1986</i> (Peters avontuur, deel 2)	145

DEEL 3 *The Return*

<i>Keep the Faith</i>	175
<i>Living Hope</i>	185
<i>Freedom to love</i>	196
<i>Summer of 1986</i> (Peters avontuur, deel 3)	210

Eindnoten.....	213
----------------	-----

‘Your words became
the happiness of my heart’¹

Welkom in de wondere wereld van letters, woorden en zinnen die vandaag wel eens de *happiness of your heart* kunnen worden. Dit boekje is weliswaar een bescheiden, maar daarom niet minder oprechte poging om woorden te vinden die iedereen blij kunnen maken, bemoedigen en ‘deugd doen’. Het is het verhaal en het resultaat van een schrijfproject met een 20-tal leerlingen en studenten tussen de 16 en 20 jaar jong, die samen met hun leerkracht godsdienst een zoektocht ondernamen naar wijsheid en geluk, waaruit een getuigenis is voortgekomen dat zij graag willen delen.

*

Het hele avontuur begon toen een nieuwe melding van Facebook op mijn Macbook Air me de wenkbrauwen deed fronsen: ‘Dag meneer, ik stuur u een bericht in naam van de 5 Humane Wetenschappen van vorig schooljaar. Wij vroegen ons af of u het zou zien zitten om op onze fuif van 30 september te helpen? Wij hopen alvast van wel. Groetjes van 5, nu bijna 6 Humane.’

Nu moet je weten dat ik al meer dan 20 jaar in het

onderwijs sta, als godsdienstleerkracht voor jongens en meisjes van 16 tot 18 jaar in de 3^e graad van het middelbaar, maar al enige tijd geen vaste bezoeker meer ben van ‘klassenuitjes’ of gelijkaardige feestjes. Anderzijds moet ik bekennen dat ik nogal moeilijk ‘nee’ kan zeggen en heb ik, zoals veel van mijn collega’s, een hart voor de jongeren waar ik dagelijks voor mag staan. Het gevolg laat zich raden: een positief antwoord op de vraag van de leerlingen. Ik zou op 30 september wel een handje toesteken.

Anderhalve maand later herinnerden enkele leerlingen van de nieuwe 6 ‘Humane’ me net op tijd aan mijn belofte en gaven me meteen ook antwoord op mijn vraag wat er precies van mij werd verwacht en wanneer: ‘U bent security op onze fuif van 00:00 tot 04:00 ’s ochtends.’ En zo stond ik tijdens een koele septembernacht in een fluo geel hesje aan de ingang van de lokale fuifzaal, mezelf afvragend waarom ik toch geen ‘nee’ kan zeggen.

Het werd een nacht met een verrassende wending, die mijn – op het eerste gezicht – nogal saaie opdracht (polsbandjes controleren) omtoverde tot enkele boeiende uurtjes. Een nacht waarin ik het volk letterlijk één voor één zag voorbijkomen, huppelend of strompelend, in de *good trip* van jonge mensen naar plezier, contact, ontmoeting, vriendschap, relatie. Een nacht met kansen om te luisteren naar de soms warrige zinnen van jongens en meisjes die even een praatje kwamen maken. Vreemd genoeg werd ik geraakt en aan het denken gezet.

Eén gesprekje is me bijzonder bijgebleven, liet me zelfs niet meer los en is, in zekere zin, de aanleiding (en de titel!) geworden voor dit schrijven en onze zoektocht. Een leerlinge, Lisa, zat met enkele vrienden een luchtje te scheppen langs de straat voor de zaal. Ze wenkte me naar buiten en ik verliet eventjes mijn 'post'. Het moet ongeveer 03:00 zijn geweest toen ze op die plek zei:

— Meneer, we waren hier aan het praten over u.

Ik vroeg me eerlijk gezegd ietwat ongerust af wat er zou volgen.

— We wilden u een vraag stellen: hoe komt het dat u altijd zo gelukkig bent?

Mijn verrassing was compleet, al liet ik dat toen niet merken. Een gevat antwoord van mijn kant liet op zich wachten en bleef finaal uit. Uiteindelijk hield ik het op:

— een geheim dat later wel onthuld zou worden, waardoor ik snel mijn plaats aan de deuren kon innemen en het mysterie over mijn levensgeluk intact bleef.

Terug thuis bleef de vraag door mijn hoofd spoken en kon ik de slaap niet vatten. Dagen- en wekenlang dook ze regelmatig op in mijn gedachten. Ben ik altijd blij en gelukkig? Nee, natuurlijk niet, vraag maar aan mijn vrouw en 4 kinderen, of aan naaste vrienden en collega's, die weten wel beter. Zelfs de hond en de wagen hebben wel eens af te rekenen met de humeurige, gestresseerde, gefrustreerde, ontmoedigde, droevige of boze versie van mezelf. Toch hadden enkele jongeren die nacht, eind september, in ieder geval de

indruk dat hun leraar altijd *happy* is. Niet geheel ten onrechte trouwens, want ik doe mijn best om geduldig, vriendelijk en vrolijk door het leven te gaan. Nochtans moet ik bekennen dat die indruk van *happiness* niet louter gewekt wordt door mijn eigen inspanningen of verdiensten. Dat ik vaak gelukkig lijk, ligt niet alleen aan mij. De moeite die ik daarvoor doe, lijkt me zelfs eerder secundair. Laat ik het niet verbergen: er is inderdaad méér aan de hand. Of ik dat ook meteen en totaal kan en moet gaan delen in deze tijden van massale *sharing*, durf ik te betwijfelen. Ik vrees het risico verkeerd te worden begrepen, terwijl ik me tegelijkertijd uitgedaagd weet om te zoeken naar woorden en beelden die een eerlijk, verstaanbaar en zinvol antwoord kunnen geven op de vraag van Lisa en haar vrienden. Een authentiek antwoord waar zij echt iets aan hebben. Want ook al ben ik niet altijd even goedgehumtst, ik kan in alle oprechtheid zeggen dat er in mijn leven een en ander is gebeurd en blijft gebeuren, wat maakt dat mijn diepste geluk niet kapot te krijgen is.

*

Ik nam me voor om een poging te wagen om hierover iets op te schrijven en ging compleet de mist in. Het schrijven vlotte niet, maar ik gaf niet op en hield de boel drijvend tot stilaan duidelijk werd waarom het niet lukte. Hoe goed mijn bedoelingen ook waren, ik zat alleen in mijn bootje en besepte dat dat niet oké was. Het verlangen groeide, of beter de noodzaak, om niet enkel vóór jongeren te schrijven maar ook mét